

[Johs. Christiansen.]

Det fremgår for det første af den række eksempler på affærer, som jeg nævnte før, men det fremgår også klart af den omstændighed, at befalingsmændene, ikke mindst de gifte, snart sagt ikke ved den ene måned, hvor de skal gøre tjeneste i den næste. Der foregår en for personellet næsten utålelig rokering. Hertil bidrager forøvrigt i ikke ringe grad den praksis, at en relativt stor del af de stabsuddannede officerer flyttes rundt fra den ene stab til den anden indenfor NATO.

Man skulle tro det muligt ved en noget fastere administration og ved et efter alle forhold bedre afpasset tempo i oprustningen at tilvejebringe den af „Major“ med rette efterlyste arbejdsro.

Af hans artikel fremgår, at enten tilvejebringes alle de tre nævnte forudsætninger, eller også vil den beredskabsstyrke, man mener at skabe, være en svampet værnepligtsmasse uden kampkraft. Da situationen nu er den, at ministeren ingen mulighed har for at kunne tilvejebringe alle de tre forudsætninger i den nærmeste fremtid, tør han da tage ansvaret for at søge skabt en beredskabsstyrke som den af „Major“ i så drastiske udtryk karakteriserede, bl. a. ved gennemførelse af den 18 måneders tjenestetid? Det er et alvorligt spørgsmål, og jeg tror, ministeren bør overveje det meget godt, inden han besvarer det.

Jeg har endnu to spørgsmål at stille den højtærede forsvarsminister. Hvordan vil han forklare den aldeles ulige byrde, de værnepligtige vil komme til at bære, hvis man indfører 18 måneders tjenestetid i visse våben eller afdelinger, men ikke i andre? Og for det andet: Hvornår vil ministeren gøre alvor af at få opholdsvilkårene for de værnepligtige i Arresødalvejren, på de gamle forter, bl. a. Kastrup, i visse kaserner o. s. v., gjort bedre, end de er. Jeg overdriver ikke, når jeg betegner forholdene på disse steder som skandaløse. Efter min og manges mening havde der været betydeligt mere ræson i at have taget fat her og navnlig her i stedet for ude-

lukkende at have det byggeri i sigte, der skulle tjene de store udvidelsesformål.

Der må jo være noget om det, når „Major“ skriver, som han gør. Situationen er utvivlsomt den, at Danmarks tilslutning til det såkaldte Lissabon-standpunkt er blevet givet på et så uholdbart grundlag, at landets ja for kun 8 måneder siden i virkeligheden burde have været et nej. Man måtte på det tidspunkt faktisk have kunnet sige sig selv, at leverancerne af våben og materiel, de fornødne befalingsmænd og de forsvarlige indkvarteringsmuligheder ikke var for hånden og ikke ville kunne føres à jour indenfor det tidsrum, hvori tilslutningen til de 18 måneders tjenestetid skulle praktiseres i henhold til Lissabon-programmet.

Den højtærede forsvarsminister må undskylde mig, men jeg ser ikke rettere, end at den nævnte tilslutning er givet på et så løst grundlag, at det rent ud sagt grænser til det uforsvarlige. Alt tyder i sandhed på, at det ikke er en dag for tidligt, at ministeren i denne sag tager bladet fra munden. Offentligheden kan kun være mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) taknemlig for hans opfordring i fredags til ministeren om nu at give klar besked om disse forhold. Det haster både af hensyn til de værnepligtige, til forsvarets tjenestemænd og til den offentlighed, der i anliggender af denne art har et uafviseligt krav på at kende stillingen, som den er, uden pynt og falbelader.

Min partifælle, det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, gjorde i sin finanslovtale et par bemærkninger i anledning af den annoncekrig, filmsfolkene her i byen har erklæret „Politiken“ og „Ekstrabladet“. Da den højtærede justitsminister ikke fandt anledning til at fremsætte en udtalelse om sagen, tillader jeg mig at fremføre følgende:

Der står udtrykkeligt i biograflovens § 7, at bevillingshaveren personlig skal varetage biografteatrets drift. I bemærkningerne til forslaget af 25. oktober 1932 hedder det angående den nugældende § 7, at ministeriet har lagt særlig vægt på

„en præcisering af den bevillingshave-